

Zriedkakedy spadne, kto správne kráča (Úvaha)

Už od mala sme obklopovaní rôznymi príkazmi, zákazmi, pravidlami. Čo smieš, čo nemôžeš, čo musíš. Ale len malá časť z nás ich všetky dodržiava. Väčšinou uplatňujeme metódu pokus - omyl. Ale vždy je tu niekto, kto nám tie poučky pripomenie a vráti nás na správnu cestu. Čo sa však stane, keď vyrastieme a ten niekto tu už nebude? Keď budeme nútení vybrať si smer sami? Budeme sa musieť naučiť správne padať a vstávať bez pomoci ostatných.

Cesta však nie je len jedna, sú tu samé odbočky, zákruty, slepé ulice... Výber je na nás. Niekto je až príliš ustráchaný, aby skúsil odbočiť, a preto sa celý život drží jedného cieľa, jednej méty. Áno, títo ľudia zväčša dosiahnu najviac, pretože tvrdo idú za svojím. Ale stojí to za to? Nespoznať ostatné zákruty života? Nevedieť, čo je toto a čo tamto? Neskúsiť sa na chvíľu zastaviť a poobzerať okolo seba?

Iní len odbáčajú, stále dookola hľadajú nové cestičky, nové možnosti. A často sa stane, že si vyberú ten najnesprávnejší smer. Spadnú do kaluže, z ktorej sa ťažko vstáva.

Z každej strany nás obklopujú značky a billboardy kričiacie: „Tadiaľto!“ Neónové nápisy, pestrofarebné plagáty, vzrušujúce fotografie. A my stojíme a hľadáme. A je ťažké sa rozhodnúť. Je ťažké si vybrať. Pretože netušíme, kto a čo sa za nimi skrýva. Či je to skutočné šťastie, skutočný úspech, a či len prázdna pozlátka, omamná chvíľa vzrušenia a radosti, ktorá sa rozplynie ako prach a my znova zostaneme sami uprostred všetkého. Zoči-voči svojim chybám.

Najhorší pocit je, keď zistíte, že to bola vaša chyba. Vaše vlastné nesprávne rozhodnutie. Zrazu tu už nie je nikto, na koho by ste to zvalili, na koho by ste sa vyhovorili. Zostala tu len vaša vlastná zodpovednosť, ktorú musíte zobrať na plecia. Aha a ďalšia chvíľa rozhodovania. Nechám ju ležať na zemi, so zavretými očami ju preskočím a budem sa tváriť, že nič? A o pár dní, mesiacov, rokov si ma znova nájde a ja tú chybu zopakujem. Alebo možnosť druhá. Pozbieram sa aj so zodpovednosťou, hrdo (alebo aj zbabelo) sa pozriem dôsledkom do očí a ... a poučím sa! Nabudúce budem vedieť, že za žltou neónovou šípkou sa neskrýva to, čo v živote hľadám.

Metóda pokus - omyl sa vyplatila aj dnes. Len sa občas bojím, aby tých omylov nebolo viac než pokusov. A ja stále nebudem vedieť, kto som a kam kráčam. Preto si často volím, obrazne povedané, zlatú strednú cestu. Snažím sa správať zodpovedne a počúvať slová

tých, ktorí si to už prežili. Nebrať ich na ľahkú váhu a poučiť sa aj z chýb ostatných. Ani to však nebýva jednoduché a ani tento spôsob nie je dokonalý. Cesty sa predsa len menia. Každým krokom, rokom, každým novým vedeckým technickým, módnym objavom sa tvoria nové a nové cestičky a odbočky. A zase sme to len my, kto pred nimi stojí a na pleciach koho je rozhodnutie: Kam?

Je lepšie ísť stále rovno a nevšímať si odbočky, alebo vyskúšať jednu po druhej a potom sa rozhodnúť kam? Čo však pády? Budem stále dostatočne silná, aby som ich všetky zvládla?

Zriedkakedy spadne, kto správne kráča. Súhlasím. Ale zriedkakedy je šťastný ten, kto nespadol, kto neskúsil samé dno, kto nevie, aké je byť sám. Ten si často šťastie neváži a možno ho ani nespozná, keď mu stojí rovno pred nosom.

Katarína Cvečková